

Noen viktige personer i Russland

Mennene i Kremli:

Vladimir Putin, Den russiske føderasjonens president; Mikhail Fradkov, statsminister; German Gref, økonomi- og reformminister; Boris Gryzlov*, President for Statens Duma og leder for regjeringspartiet «Forente Russland»; Sergej Ivanov*, forsvarsminister; Alexej Kudrin, finansminister; Sergej Lavrov, utenriksminister; Dimitri Medvedev*, leder for presidentadministrasjonen, sjef for Gazprom (gassmonopol med statlig aksjemajoritet (51 prosent)); Igor Setsjin, sjef for Rosneft (statlig oljeselskap); Vladislav Surkov, ideolog for «det suverene demokrati».

(*) Ofte nevnt som mulige presidentkandidater. Medvedev, Gref og Kudrin er ettersiggende «liberale». Gryzlov, Ivanov og Setsjin er «nasjonalister».

Mellom liberale med makten og i opposisjonen:

Jegor Gaidar, reformforkjemper (mannen bak «sjokkterapien» i 1992);¹ Anatoli Tsjubais, mannen bak privatiseringene under Boris Jeltsin, sjef for det statlige strømmonopolet;

Den liberalradikal «pro-vestlige» opposisjonen:

Boris Berezovski, «avsatt» oligark, har base i London, aktiv i Russland og Ukraina. Andrej Illarionov, tidligere rådgiver for Putin, CATO Institute (USA); Garry Kasparov, Den samlede sivilfronten, «Et annet Russland», støttet av NED; Mikhail Kassianov, Putins tidligere statsminister; Georgij Satarov, Den panrussiske sivilkongressen, INDEM Foundation (tilknyttet stiftelse Soros, Ford og MacArthur);

¹ Medlemmer av Unionen av høyrekrefter, liberal opposisjonallianse.

som voldelighet, der Tsjetsjenia fortsatt er arketypen.

I et land der en av fem innbyggere er muslimer «finnes faren for nasjonalistisk ekstremisme», hevder Tatarstans president, Mintimer Chamjev. «For en slik flernasjonal stat er dette ekstremt farlig. Man må reagere på det minste tegn på sjævnisme.» Tidligere russisk statsminister Jevgenij Primakov bekrefter at de russiske muslimerne «ikke er innvandrere, som i mange vestlige land, men en opprinnelig befolkning. Ingen andre land har et kristent flertall og en muslimsk minoritet [...] som har levd ved siden av hverandre som i Russland. De har påvirket hverandre kulturelt og skapt et særegent fellesskap. Samtidig plasserer dette Russland i en unik situasjon som bro mellom Europa og Asia.»¹⁶ Vil den nye russiske identiteten bli *rossijskaja*, det vil si russisk i betydningen borger og flernasjonal, eller *rus-skaja*, i betydningen etnisk og eksklusiv? Spørsmålet forblir ubesvart, og utsikene til en massiv immigrasjon stiller det på nye måter.

30. NOVEMBER 2006 holdt partiet Forente Russland (ER) en kongress i Jekaterinburg. Partiet som ligger litt til høyre for sentrum, håper å vinne flertallet i parlamentet. Partileder Boris Gryzlov hevder det «er det styrende partiet» og ser for seg at det vil styre landet i tjue år framover. Partiet vil fremme en «ideologi om liberal-konservativ konsensus» og «suverent demokrati».¹⁷ I praksis dreier det seg om en spredt allianse for «presidentflertall».

I en tale til Den føderale forsamlingen i april 2005 foreslo Putin en analyse av den postsovjetske overgangen, noe som førte til skandale i Vesten. Putin sa følgende: «Vi må erkjenne at Sovjetunionens fall var århundrets største geopolitiske katastrofe. Titalls millioner av våre borgere og landsmenn befant seg plutselig utenfor det russiske territoriets grenser. Forflytningsepidemien nådde Russland. Borgernes oppsparte midler ble devaluert, de gamle idealene ble odelagt, en rekke institusjoner ble opplost eller hurtigreformert. Landets enhet ble angrepet av terrorister og rammet av kapitalasjonen som etterfulgte Khasavjurt [våpenhvilen fra 1996, som ga en viss seier til de tsjetsjenske uavhengighetskjemperne]. Oligarkgruppene, som hadde skaffet seg en grenseløs makt over informasjonsstrømmene, brydde seg bare om sine egne korporative interesser. Massenes nød ble akseptert som «normen». Alt dette skjedd med økonomisk nedgang, finansiell ustabilitet og en paralysering av den sosiale sfæren som bakteppe.»¹⁸

Man mener at denne analysen forræder en «mektighetsfølelse» (*derjavnost*). Dens ideolog, Vladislav Surkov, håner de som ønsker å gjøre Russland til et «etnografisk naturreservat» og framstiller det «suverene demokrati» som øyeblikket for «rettferdighet for alle, og rettferdighet for Russland i verden». Han avviser også «et lukket samfunn av sovjetisk-koreansk type» som transformasjonen av landet til et «råvarereservat for multinasjonale selskaper». Med voldsomhet tar han for seg det «oversjøiske aristokratiet» som skal ha organisert «fettingsgingen av økonomien» – en kapitalflukt på mellom 800 og 1 000 milliarder dollar som diskret ble overført mot 60 000 tusen oversjøiske russiske selskaper. I motsetning til USAs, legger Surkov til, mangler de russiske elitene nasjonalfølelse: «De bor i utlandet der barna deres studerer og styrer deres besittelser i Russland som plantaser.»¹⁹

16. desember i fjor organiserte Unionen av høyrekrefter (SPS) sin partikonferanse. De nye lederne Leonid Guzman og Nikita Belij viste stor optimisme: «Vi vil fullbyrde innføringen av kapitalisme i Russland og videreføre reformene fra 90-tallet til glede for alle innbyggerne.»²⁰ Men etter

valgene i 2003 har SPS og det liberale Jabloko-partiet ikke lenger noen representanter i Dumaen. På den andre siden har de moderate liberale partiene beholdt nøkkelposter i regjeringen, som økonomi- og reformminister German Gref og finansminister Alexei Kudrin.

I MIDTEN AV NOVEMBER 2006 møttes SPSs stiftelse, Det liberale Russland, i en bank. Her trådte en fin bukket av intellektuelle demokrater og menneskerettighetsbevegelse opp: Ljudmila Alexejeva, leder for Helsingforskomiteen, Alexei Simonov fra Glasnoststiftelsen, historikeren Juri Afansjev, den tidligere lederen for det svært «jeltsinske» Demokratiske Russland, sosiologene Tatjana Zaslavskaja, perestrojkaens opphavsmenn, Lev Gudkov og Mark Urnov, statsviterne Igor Kliamkin og Tatjana Kutkovetz, fysikeren Georgij Satarov, lederen for tenketanken INDEM Foundation (er knyttet til amerikanske stiftelser og leder an kampen mot «korrupsjon») og økonomene Jevgenij Lasin og Andrej Illarionov. På bokbordene lå, foruten bøkene til husets forfattere, bøkene til utenlandske forfattere: Milton Friedman og Friedrich Hayek...²¹

Aggressiviteten og jakten på en ytre fiende er «den autoritære bevissthetens nevrotiske reaksjon på en situasjon man ikke takler»

Georgij Satarov

«En elite på fem prosent er avgjørende for resten av befolkningen,» forklarer Starov. Det ulykksalige er at liberalistene ikke lenger er med i eliten... Ifølge ham er vi vitne til en tilbakevendning til den autoritære bevissthetens som er mytologisk forankret i det russiske folket. Aggressiviteten og jakten på en ytre fiende er «den autoritære bevissthetens nevrotiske reaksjon på en situasjon man ikke takler», som noen av lederne aktiverer for å hindre at en «kraftig anti-liberal bølge» skal skylle over landet. Dermed spiller Putin trollmann når han bruker «den livløse kraften til den sovjetiske internasjonalsismen» med fare for å bli blodet. Den liberale kritikken retter seg også mot «blindsporene» i utenrikspolitikken. Putin blir kritisert for sin passive holdning til den demokratiske krigen i Irak, «velvilje» overfor Iran og Syria, «forræderi» mot Israel (Hamas ble invitert til Moskva) og samarbeid med «sosialisten» Chavez og andre «antiamerikanere».

Mer radikale demokrater er Garry Kasparovs «oransje». En underlig samling har blitt dannet rundt hans Forente sivilfront (OGF), som inkluderer unge liberale fra Jabloko og fra partiet til Grigori Javlinski, nasjonalbolsjevikene (nats-bolij) og stalinister fra Viktor Anpilovs Arbeidsomme Russland, foruten en rekke humanitære organisasjoner tilknyttet Den panrussiske sivilkongressen. Forskjellige grupperinger på den liberale høyresiden og deler av venstresiden beveger seg mot en allianse, som er dømt til å tape, for å ende Putins regime. 16. desember 2006 mobiliserte de alle medlemmer og sympatisører til demonstrasjon. 2 000 møtte opp.

I utkanten av G8-toppmøtet i august 2006 samlet disse høyreliberale og «venstrestrekte» seg i forumet Et annet Russland – som sjenerøst ble finansiert av den amerikanske stiftelsen National Endowment for Democracy (NED). De krevde at deres eget land skulle kastes ut fra de mektiges klubb. Kasparov argumenterte: «Politisk sett kan ikke Russland

tilhøre G8, fordi til forskjell fra de andre medlemslandene er det ikke et demokrati. Økonomisk sett oppfyller landet heller ikke kriteriene, fordi det langt i fra har de samme liberale og gjennomsluktige systemene som de andre landene. I Russland vokser statens innblanding i alle sfærer!»²² Forumet fikk også besøk at den amerikanske utenriksministeren Condoleeza Rice og den britiske ambassadøren Tony Brenton, som svært aktivt støtter «dissidentene».

Ifølge Illiarionov «erklærer Putin [kald] krig mot Vesten». Sjefen i Kremli burde akseptere «tilbudet om vennskap og strategisk partnerskap» som den amerikanske visepresidenten Cheney tilbød i Vilnius, og anerkjenne nytten av de amerikanske stiftelsene i tidligere Sovjetunionen. Ifølge Det liberale Russland «forstår ikke [makt-haverne] at det vestlige statssystemet i sitt vesen er demokratisk, mens det russiske systemet er et enevælde». [...] De vestlige landene har aldri lagt skjul på at de vil spre demokrati for å sikre sine egne nasjonale interesser. For dem er det en og samme sak. Demokratiet er ikke bare det beste middelet for å sikre utvikling, men også en garanti for fred og et redskap for sikkerhet i den demokratiske alliansen mellom land.»²³

«Det nåværende regimet vil aldri tillate rederlige valg, dermed gjenstår det kun et utfall: å bruke makt.»

Berezovski

REGIONALE VALG finner sted i mars 2007, parlamentsvalg 2. desember og presidentvalget avgjøres 8. mars 2008. En seier til Putinvennlige krefter er forutsigbart. Det samme er det at motstanderne i Russland og Vesten vil bestreide resultatene. Berezovski har hevet fanen: «Det nåværende regimet vil aldri tillate rederlige valg, dermed gjenstår det kun et utfall: å bruke makt.»²⁴ Denne kjente forkjemperen for «demokratisk revolusjon» er bosatt i London, der han har status som politisk flyktning.

En ukjent faktor står igjen. To tredjedeler av russerne ønsker seg det grunnloven ikke tillater: at Putin stiller til valg for et tredje mandat. Det er vanskelig å forestille seg at Putin går av, i hvert fall så lenge ingen artvakter utkrystalliserer seg.²⁵ Det spekuleres i hvilke nye posisjoner «stabiliseringsfar» kan få. Det snakkes om lederskapet i partiet ER og sjefstolen i Gazprom. Hvilken politikk er i stand til å møte utfordringene fra den demografiske krisen, medlemskapet i Verdens handelsorganisasjon (WTO) og situasjonen når oljen tar slutt? Unionen for presidentflertall mangler fortsatt kompass og et reelt samfunnsprosjekt. Hva vil skje med denne gruppen uten den nåværende presidenten i regjeringsskontorene?

Scenariet om en rolig overgang er altså langt ifra sikkert. Nye «skjelett i skapene», spenninger med Vesten, USAs anstrengelser for å «demokratisere Stor-Midøsten», en mulig konflikt i Sør-Kaukasus, og tiden etter Bush kan drastisk forandre situasjonen.

Regimets kjennetegn og plass i verden vil bli presisert, enda et «Nytt Russland» er i ferd med å fødes.

Oversatt av R.N.

- Jacques Sapir «La situation économique de la Russie en 2006» (Den økonomiske situasjonen i Russland), i «Tableau de bord des pays d'Europe centrale et orientale», *Etudes du CERI*, nr. 132, Paris, desember 2006.
- Izvestia, Moskva, 15. desember 2006.
- Lire Jean-Pierre Pagé, Julien Vercoull, *De la chute du mur à la nouvelle Europe. Economie politique d'une métamorphose* (Fra murens fall til det nye Europa. Forandringens økonomiske politikk), coll. «Pays de l'Est», L'Harmattan, Paris, 2004
- Myriam Desert, «Le débat sur l'informel en Russie» (Debatten om uformelt arbeid i Russland), *Etudes du CERI*, CNRS, Paris, 2006
- Vladimir Goussinski, Boris Berezovski, Leonid Nevzlin og andre oligarker «i landflyktighet, som den fengselste Mikhail Khodorovski, har blitt rettsforfulgt for deres ulovlige eller uærlige «forfatters», men det er først og fremst deres politiske og mediemessige ambisjoner som har gjort dem til Putins venner.
- Izvestia, 15. mars 2006.
- Staten «nasjonaliserer» ikke, den sikrer seg gjennom statlige, blandende eller private selskaper, deriblant utenlandsk kapital, kontrollen over strategiske sektorer (mer enn 30 prosent av oljen mot 10 prosent i 2003, 51 prosent av Gazprom mot 48 prosent i 2003 og alle oljeledningene Transneft eier) og andre områder som Russland mener er viktigste trumfkort (atomkraft, luftfart, våpen og for øyeblikket bankvesenet). Russland åpner for mer utenlandsk kapital innen telekommunikasjon, bilproduksjon, matvareproduksjon og andre sektorer, som uansett ikke er konkurranseedyktige innenfor rammen til WTO.
- Se Jacques Sapirs artikkel i Le Figaro, 5. desember 2006. Berezovski var sjef for den offentlige tv-kanalen ORT, visepresident for Sikkerhetsrådet til Samveldet av uavhengige stater (SUS), og fram til sommeren 1999 en grå eminens i Kremli. Han var en av håndverkerne bak Putins vei til regjeringsskontorene. Senere tok Putin avstand fra ham.
- Vlast, Moskva, nr. 48, desember 2006.
- Se Gérard Chaland, Annie Jafalain, *La dépendance pétrolière. Mythes et réalités d'un enjeu stratégique* (Oljeavhengighet. Myter og realitet i det strategiske spillet), Le Tour du sujet, Universalis, Paris, 2005.
- www.orangerevolution.us/blog
- The Wall Street Journal, New York, 27. desember 2005.
- Henholdsvis i Politique internationale, Paris, n°110, vinteren 2006 og i Wall Street Journal, 21. desember 2004.
- Zavtra Nr. 44, november 2006.
22. desember 2006.
- Jevgenij Primakov, *Blizni Vostok na stbene i za kulisami*, forlaget til Rossijskaja Gazeta, Moskva, 2006.
- Andranik Migranian i Izvestia, 13. desember 2006.
- www.kremlin.ru (på russisk) og www.kremlin.ru/eng (på engelsk).
- Argumenty i fakty, Moskva, nr. 33, 2006, og Moskovskie Novosti, Moskva, nr. 21, 2006.
- Moskovskie Novosti, 8. desember 2006.
- Milton Friedman: amerikansk økonom, leder av Chicagoskolen, iberdig forkjemper for økonomisk liberalisme, døde 16. november 2006. Friedrich Hayek (1899-1992): filosof og økonom tilhørte den asteriske skolen, kjempet for økonomisk liberalisme og mot sosialisme og statsstyring.
- Le Soir, Brussel, 14. juli 2006.
- «Kremlëvskala chkola politologii», Liberalnaja Missia, Moskva, 2006.
- Argumenty i fakty, Moscou, n°49, décembre 2006.
- Blant navnene som nevnes finner vi Dimitri Medvedev, leder for presidentadministrasjonen og sjef for Gazprom, og forsvarsministeren Sergej Ivanov.

Konspirasjonsteorien om 11. september

DEBATT: Et svar til Alexander Cockburn i Le Monde diplomatique.

DAVID RAY GRIFFIN

Professor Griffin har publisert 30 bøker. Den nyeste er *9/11 and American Empire: Intellectuals Speak Out*, hvor Peter Dale Scott var medredaktør (Olive Branch, Northampton, Mass., 2007).

Alexander Cockburns artikkel *Om konspirasjonsteorier* i norske Le Monde diplomatique januar 2007 (i Frankrike desember 2006) påpeker at vi skulle være distraheret. Den er et angrep på 9/11 Truth – bevegelsen som visstnok skal være mangelfull i nærmest enhver forstand.

Cockburn kaller underrettende en av denne bevegelsens «yppersteprester», som om det var en religiøs bevegelse – heller enn en fakta-basert bevegelse som involverer vitenskapsmenn, ingeniører, piloter, krigsveteraner, politikere, filosofer, tidligere flygeledere, tidligere forsvarsministre og tidligere CIA-analytikere.¹

Han kaller oss «konspirasjonsteoretikere», samtidig som han ignorerer det faktum at han forsvarer regjeringens forklaring og den originale konspirasjonsteorien om 11. September.

Ved å hevde at Bush-administrasjonen og militæret er for inkompetent til å ha organisert angrepene den 11. september, legger han frem et argument som på en tilsvarende måte kunne ha blitt brukt til å bevise at de ikke kunne ha organisert de militære angrepene mot Afghanistan og Irak.

Ved å hevde at bin Laden tok æren for angrepene, er Cockburn tilsynelatende ikke kjent med at den såkalte tilståelsesvideoen av bin Laden er en forfalskning. I videoen som denne påstanden primært bygger på, er Osama bin Laden utvilsomt tyngre og mørkere enn alle bin Ladenene i de autentiske videoene,² eller at FBIs bin Laden-side med den «Mest ettersøkte terrorist» ikke en gang nevner 11. september – fordi, som FBIs pressetalsmann forklarte «det finnes ingen solide bevis som knytter bin Laden til 11. September.»³

Selv om Cockburn sier at medlemmer av vår bevegelse er «immune mot en realitets-sjekk», så støtter han seg til den offisielle teorien om kollapsene til Tvillingtårnene, som bare kan fastholdes ved å ignorere et enormt antall fakta.

Han sier tårnene var dårlig bygget. Men de var i virkeligheten bygget for å tåle nærmest enhver mulig hendelse, inkludert å bli truffet av store passasjerfly.

Cockburn sier tårnene kollapset fordi de ble truffet av fly lastet med jetbensin, men WTC 7, som ikke ble truffet av et fly, kollapset også. Og Ved å avvise påstanden om at eksplosiver kunne vært plantet, ignorerer Cockburn det faktum at 118 medlemmer av New Yorks brannavdeling avla vitneutsagn om at eksplosiver ble detonert.⁴ Jeg sterte 31 av disse, sammen med journalister og ansatte ved WTC i et essay med tittelen «Explosive Testimony».⁵ Den offisielle teorien om disse bygningene, som Cockburn forsvarer, blir motsagt av all tidligere historie, hvor totale kollaps av skyskraperne i stål aldri har blitt eksternt forårsaket skade og brann, selv om branene var mye større og varte mye lenger. Flere trekk ved tårnenes kollaps kan bare bli forklart med bruk av eksplosiver:

September 11, 2001

Photo © 2001 Bill Biggart

- Dette var symmetriske kollaps som falt rett ned, noe som betyr at alle de 287 søylene i hvert av tårnene (47 massive kjernesøyler og 240 søyer i omkretsen), og alle de 81 søylene i WTC 7 måtte kollapse samtidig. Å tro på at dette blir forårsaket av brann, som ikke en gang spredde seg jevnt over noen av bygningene, er å tro på et mirakel.
- Kollapsen var total, hvor hver eneste skyskraper kollapset ned i en haug med bygningsrester som bare var et par etasjer høy. Det følger da at hver stålbjelke måtte bli kuttet i mange biter – som er det eksplosiver gjør i kontrollerte implosjoner.
- Nærmest all betongen og møblene ble pulverisert i ekstremt finpartiklet støv (som skapte enorme støvskyer). Brann pluss tyngdekraft kunne ikke ha avgitt noe i nærheten av den nødvendige energien for å kunne gjøre dette.
- I begynnelsen av kollapsen til Tvillingtårnene, som startet nær toppen, ble stålbjelker skutt ut vannrett så langt som 180 meter. Energi fra tyngdekraft, som er loddrett, kan ikke gi en forklaring på disse massive horisontale utskytingene. I sitt andre essay *Conspiracy Disproved*, antyder Cockburn utrolig nok at ingenting ble skutt ut annet enn «røyskøyler». Han virker også ukjent med at tegn på eksplosjoner fant sted nær treffstedet til flyene, og ikke bare 20 eller 60 etasjer ned, og antar feilaktig at timingen på eksplosjonene måtte ha vært timet på forhånd)
- Alle de tre bygningene falt ned nærmest som i fritt fall, som betyr at alle de nedre etasjene, med alt deres stål og betong, ikke ga motstand mot de øvre etasjene. Cockburn sier «det finnes ikke det minste behov for å postulere forhåndsplassering av eksplosive ladninger for å forklare hvorfor tårnene kollapset nær fritt falls hastighet.» Men det strider mot grunnleggende fysiske lover.
- I mange uker etterpå ble smeltet metall funnet under hver bygning. Stål begynner ikke å smelte før det når rundt 1540 Celsius, mens brannene ikke kunne ha vært over 1000 Celsius.⁶

I ARTIKKELEN *Conspiracy Disproved* støtter Cockburn rapporten som ble lagt frem

av National Institute of Standards and Technology (NIST). Men rapporten fra dette instituttet støttet av Bush-administrasjonen er fullstendig uvitenskapelig, da den utsier konklusjoner som radikalt motstridende data som er angitt i rapportens mange støttende bind.⁷

Selv om jeg her har fokusert på World Trade Center, så er det sterke bevis mot enhver annen dimensjon ved den offisielle konspirasjonsteorien, som jeg har presentert i bøkene *The New Pearl Harbor* og *The 9/11 Commissions Report: Omissions and Distortions*. I den siste boken, viste jeg hvordan kommisjonens rapport inneholder minst 115 løgner i forhold til utelatelser og omskrivninger.

Cockburn synes å være uvillig til å se på et slikt materiale fordi han er overbevist om at forskerne på å vise at 11. September var en innsidejobb, er en distraksjon fra virkelig viktige kampsaker. Men hvis 11. September virkelig var en innsidejobb, hva kunne da være viktigere enn å eksponere denne kjensgjerningen. Ideen om at USA ble angrepet av utenlandske terrorister den 11. september 2001 har blitt brukt til å rettferdiggjøre krigen i Irak og nærmest alle andre måter USA har gjort verden til et verre og mer farlig sted siden 11. September.

Hendelsen har også blitt brukt til å vende oppmerksomheten bort fra problemene knyttet til global oppvarming, som er den virkelig seriøse trusselen mot den menneskelige sivilisasjon. Den offisielle teorien om 11. September, er med andre ord, den virkelige distraksjonen.

© norske Diplo

¹ Se Scholars for 9/11 Truth, Veterans for 9/11Truth, Pilots for 9/11 Truth and Patriots Question 9/11 (alle tilgjengelig på internett)

² Se «Fake bin Laden Video» (tilgjengelig på internett)

³ Ed Haas, «FBI sier – ingen solide bevis knytter bin Laden til 11. september», Muckracker Report (på internett), 6. juni, 2006.

⁴ Graeme MacQueen, «118 vitner: Brannmennens vitneutsagn om eksplosjoner i Tvillingtårnene», Journal of 9/11 Studies (på internett), august 2006.

⁵ «Explosive Testimony: Revelations about the Twin Towers in 9/11 Oral Histories», 911Truth.org.

⁶ Griffin, «The Destruction of the World Trade Center: Why the Official Account Cannot Be True, sin Paul Zarembka, ed., The Hidden History of 9-11-2001 (Amsterdam: Elsevier, 2006), 79-122, også på 911Review.com.

⁷ Se mitt kapittel om NIST i Griffin, *Debunking 9/11 Debunking: An Answer to Popular Mechanics and Other Defenders of the Official Conspiracy Theory* (Olive Branch, Northampton, Mass., 2007).

Norske LE MONDE diplomatique

Nå også avisen for politisk film og dokumentar

www.eurozine.com

The most important articles on European culture and politics

Eurozine is a netmagazine publishing essays, articles, and interviews on the most pressing issues of our time.

Europe's cultural magazines at your fingertips

Eurozine is the network of Europe's leading cultural journals. It links up and promotes over 100 partner journals, and associated magazines and institutions from all over Europe.

A new transnational public space

By presenting the best articles from the partner magazines in many different languages, Eurozine opens up a new public space for transnational communication and debate.

The best articles from all over Europe at www.eurozine.com

eurozine